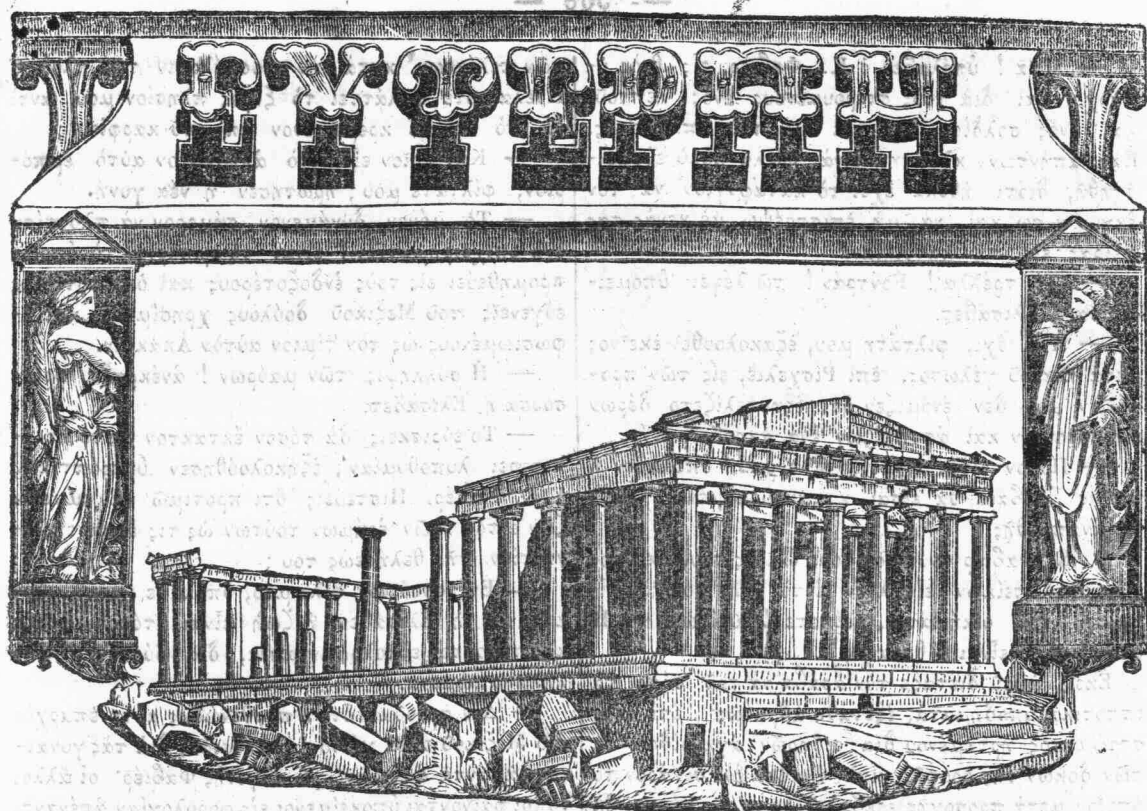

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΜΕ

Φολιάδ. 22.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΣ.

Τόμος. ΣΤ'.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΤΗΝ 4 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1853.

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ.

(Συνέχεια, ὅρα φυλ. 21.)

B.

Τὴν στιγμήν ταύτην ἡ νέα γυνὴ προχωρήσασα πλησίον τοῦ συζύγου της, ἔλαβε τὴν χεῖρά του, καὶ μετὰ τόνου γλυκυτάτης ἐπιπλήξεως καὶ προσώπου ἀπαστράπτοντος ἐκ χαρᾶς,

— Λοιπὸν ἤλθες, Γοντράν! τῷ λέγει. Περιμένουσα καθ' ὅλην τὴν νύκτα ὅπως εὑρεθῶ παρούσα κατὰ τὴν ἀφίξίν σου, δὲν ἐνεπνεύσθην καλῶς;

— Καὶ πρὸς τί, φιλιτάτη; τῇ ἀπαντᾷ ξηρῶς ὁ σύζυγός της.

— Ἦμην τοσοῦτον ἀνήσυχος, φίλε μου! ὀλέθριαι μὲ κατεδιώκον ἀείποτε προαισθήσεις κατὰ τὴν ἀπουσίαν σου. Ἡ ἐπαρχία αὕτη εἶναι τόπος τόσοσιν ἐρημίας! Ἀλλ' ἰδοὺ ἤλθες τέλος πάντων! λη-

σμονῶ ὅλους μου τοὺς φόβους, τοὺς ὁποίους ἡ εὐδαίμων αὕτη στιγμή ἐν ἀκαρεῖ διαλύει!

— Εἶσαι λοιπὸν ἡ αὕτη πάντοτε, Ἐλισάβετ, τῇ λέγει ὁ Κ. Φαβιέρ, πάντοτε μὲ πάλλουσαν καρδίαν καὶ θρηνοῦσαν τὴν διάνοιαν; Δὲν ἦτο φρονιμώτερον νὰ κοιμᾶσαι ἡρέμα κατὰ τὴν νύκτα ταύτην ἐντὸς τοῦ κοιτῶνός σου, χωρὶς ν' ἀνησυχῇ; δι' ἐμὲ, καὶ μυρίας νὰ πλάττης χιμαῖρας;

— Νὰ κοιμῶμαι ἡσυχῶς! ἐπανέλαθεν ἡ νεάνις, σπιγγίζουσα δάκρυ ὡς μαργαρίτης παρασταθεν εἰς τὰ βλέφαρά της, καὶ πῶς κδυάμην, ὅτε ἡ σθανόμην πεπηγὸς τὸ αἷμά μου, ἀναλογιζομένη ὅτι ὁδοιπορεῖς κατὰμονος ἐντὸς τοῦ τόπου τούτου! ὦ Γοντράν, πῶς δύναμαι νὰ ἡσυχάζω, ὅτε κατευνασθεῖσα ἐκ τοῦ κόπου, εἶδόν φρικῶδες τι ὄνειρον; ὅτε σ' ἔβλεπα νὰ πίπτῃς εἰς ἐνεδράν ἐνός σμήνους Ἰνδῶν, ἢ νὰ σὲ καταδιώκωσι νομάδες ἀλῆται οἵτινες παρ' ὀλίγον νὰ σὲ φθάσουν καὶ νὰ σὲ συλλάβουν; ὦ! ἀληθῶς! Προστίμων κίλινον νὰ ἀγρυπνῶ διὰ παντός, ἢ νὰ κοιμῶμαι οὕτω!

— Μπᾶ ! ὑπέλαβεν ὁ Κ. Φαβιέρ, εἰς θεὸς ὑπάρχει καὶ διὰ τοὺς στερουμένους, ἐνὸς λεπτοῦ, καὶ ἐνὸς σολδίου, ὡς καὶ διὰ τοὺς πλουσίους. Ἐὰν ἀπήντων κλέπτῃν τινὰ, ἤθελα πολὺ εὐχαριστηθῇ, διότι ἤθελα ἔχει τὸ καταφύγιον νὰ τὸν ἐκχυμώσω καὶ, νὰ μὴ ἐπιστρέψω μὲ κενὰς τὰς χεῖρας εἰς τὴν κατοικίαν.

— Τί τρέλλα ! Γοντράν ! τῷ λέγει ὑπομειδιῶσα ἡ Ἐλισάβετ.

— Ἀλλ' ὄχι, φιλτάτη μου, ἐξακολουθεῖ ἐκεῖνος μετὰ πικροῦ γέλωτος, ἐπὶ ῥισχελιᾷ, εἰς τῶν προγόνων μου δὲν ἐνόμιζεν ὅτι ἐζητυλιζέτο δέρων ἕνα φρουρὸν καὶ ἀφοπλίζων ἕνα ἀκροβολιστήν.

— Πόσον εἶσαι ὠχρὸς, φίλε μου ! ὑπέλαβεν ἡ νεᾶνις· βέβαια θὰ εἶσαι κατακουρασμένος. Ἐλθὲ νὰ ἀναπαυθῇς !

Ὁ Κ. Φαβιέρ ἀνύψωσε τοὺς ὤμους του, καὶ μηχανικῶς ὑπεῖκων εἰσῆλθεν ἐντὸς τῆς κοινῆς αἰθούσης τοῦ οἰκήματος, ἀείποτε ψιθυρίζων. — Ἡ ἀνάπαυσις, εἶναι ὁ θάνατος !

Ἐκεῖ, ἀφοῦ διέταξε τὸν ἄραβι νὰ τοῦ σύρῃ τὰ ἱπποτικά ὑποδήματα, ἐξέταθ' ἀδρανῶς ἐπὶ ἐνὸς στρώματος ἡρητημένου διὰ σιδηρῶν ἀγκυρίδων ἐκ τῶν δοκῶν τῆς ὀροφῆς καὶ ἤναψεν ἐν σιγάρῳ τὸ ὁποῖον μετὰ προσοχῆς ἐξέβαλεν ἐκ τινος θήκης ἐκ σαντάλου εὐώδους· ἔπειτα ἤρχισε νὰ ῥοφᾷ κατὰ μικρὸν τὸν καφέ ὃν ἡ Ἐλισάβετ τῷ προσέφερεν ἐντὸς φιαλίου πολυτίμως περικεκοσμημένου, ἀλλὰ καὶ περιέργως ὑπερμεγέθους.

Ἐπὶ τινὰς στιγμὰς σιωπῇ ἐκυρίευσεν τῆς αἰθούσης ἐκεῖνης. Ἡ νεᾶνις μὴ τολμῶσα νὰ τὸν διακόψῃ, διότι ἐνόεε ὅτι φροντὶς ἰσχυρὰ καὶ διαλογισμὸς σπουδαῖος κατεῖχε τὸν νοῦν τοῦ συζύγου της, πῦχαριστεῖτο μόνον νὰ ὑψώνῃ ἐνίοτε μετὰ φόβου τοὺς ὀφθαλμούς της ἐπ' αὐτοῦ· ἀλλ' ἀδυνατοῦσα ἐπὶ τέλους νὰ θεωρῇ τὴν ὀλεθρίαν τοῦ Κ. Φαβιέρ ἐπασχόλῃσιν, χωρὶς νὰ δύναται νὰ διακρίνῃ τὴν αἰτίαν, ἀπεφάσισε νὰ τὸν ἐρωτήσῃ.

— Τὸ ταξιδίδιόν σου ὑπῆρξε λοιπὸν ἄνευ τινὸς ἀποτελέσματος, Γοντράν ;

— Ναί, τῇ ἀπαντᾷ οὕτως μετὰ λυσσώδους ὕψους. Μάτην ἐζήτησα εἰς τοὺς λιμένας τοῦ Μεξικοῦ ἕνα μόνον καταδρομέα ἔχοντα ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ. Οἱ ἔμποροι ὄλων αὐτῶν τῶν ἀλμυρῶν ὑδάτων εἰσὶν παραλελυμένοι καὶ πεπονημένοι ἐκ τῶν πολιτικῶν τρικυμιῶν τῶν διαταραττουσῶν τὴν γηραιάν Εὐρώπην. Οἱ μωροὶ ! Κεῖτ' αὐτὴν καὶ ποτὲ ἄλλοτε τὴν ἐποχὴν ἀλιεύουσιν εἰς θολὴν θάλασσαν. Ὡ ! ἐὰν ἡδυνάμην νὰ ἐπιτύχω τὴν διεύθυνσιν ἐνὸς πλοίου, εὐπλόου καὶ δι' ἰσχυρῶν ὠπλισμένου τηλεβόλων, ἤθελα ἐπιχειρήσει ἔμποριον, δι' οὗ θὰ ἐκέρδιζον ἑκατομύρια.

— Ἐμπόριον, σὺ, Γοντράν, ὁ πόσον ὑπερήφανος ἐπὶ τῇ εὐγενείᾳ σου ! τὸν διακόπτει ἡ Ἐλισάβετ.

— Ἐ ! φιλτάτη μου, ἀπήντησεν ὁ εὐγενὴς, τὸ ἔμποριον περὶ οὗ σὲ οὐκ εἶναι ὥρατος καὶ καλὸς πόλεμος, ὅπου διακινδυνεύεται ἡ ζωὴ κατὰ πάαν στιγμὴν. Ἡ δὲ προεξόφλησις γίνεται διὰ

τῶν πελέκων· κατὰ τὴν προσπέλασιν τῶν πλοίων. Ἦθελα τότε φυλάττει τὸ ξίφος πλησίον μου, ἀντὶ νὰ τὸ ἀφίνω κρεμάμενον ἐπὶ τοῦ καρφίου ;

— Καὶ ποῖον εἶναι τὸ ἀλλόκοτον αὐτὸ ἔμποριον, φίλτατέ μου ; ἠρώτησεν ἡ νεὰ γυνή.

— Τὸ μόνον δυνάμενον σήμερον νὰ πλουτίσῃ ἕνα ἐπιχειρηματίαν ! εἶναι τὸ ἔμποριον τὸ ὁποῖον προμηθεύει εἰς τοὺς ἐνδοξότερους καὶ ὀκνηροτέρους εὐγενεῖς τοῦ Μεξικοῦ δούλους χρησίμους καὶ ἀφωσιωμένους ὡς τὸν τίμιον αὐτὸν Ἀκακίαν.

— Ἡ σύλληψις τῶν μαύρων ! ἀνέκραξε φρίσσουσα ἡ Ἐλισάβετ.

— Τὸ εὐρίσκεις δὰ πόσον ἔκτακτον ὥστε σὲ ἐπιφέρει λυποθυμίαν ; ἐξηκολούθησεν ὑπεροπτικῶς ὁ Κ. Φαβιέρ. Πιστεύεις ὅτι προτιμῶ νὰ ἐμμένω ζῶν ἐντὸς τῶν ἐρήμων τούτων ὡς τις ἐρημίτης ἐναντίον τῆς θελήσεώς του ;

— Ἐν τοσοῦτῳ, φίλε μου, ὑπέλαβε μετὰ γλυκύτητος ἡ Ἐλισάβετ, ἡ ζωὴ εἶναι πόσον ὠραία καὶ τοσοῦτον εὐκολος ἐνταῦθα, διὰ δύο ὄντα ἀλληλαγαπώμενα.

— Δὲν ἀρνούμαι οἱ τὴν παρθενώδους αὐτῇ ἐπαρχίᾳ τοῦ Μεξικοῦ εἶναι γήινος παράδεισος διὰ τὰς γυναῖκας, ἀπαντᾷ ἀμερίμνως ὁ εὐγενὴς Φαβιέρ· οἱ ἄλλοι τόποι φαίνονται ὑποκείμενοι εἰς φορολογίαν ἀπέναντι αὐτῆς, χορηγοῦντες ἕκαστος τὸ ὠραιότερον αὐτοῦ δένδρον, τὸ ὠραιότερον ἄνθος, τὸ γλυκυφωνότερον πτηνὸν καὶ τὴν διαυγεστέραν ἀκτίνα τοῦ ἡλίου. Τοῦτο εἶναι ἀληθές. Γνωρίζω ἐπίσης ὅτι αἱ γυναῖκες ἀρκοῦνται συνεχῶς νὰ θεωρῶσιν ἑαυτὰς εὐτυχεῖς, βλέπousαι τὰς πρασίους παιδιάδας καὶ τοὺς ἀστέρας, ἢ ἀκούousαι μόνον τὸν θόρυβον ἐνὸς καταρράχτου, τὴν κιθάραν ἐνὸς ῥαψωδοῦ, ἢ τὸν ἐλεγεσιακὸν γογγυσμὸν ποιμένος τινὸς, καθημένου παρὰ τοὺς πόδας αὐτῶν· ἀλλ' ὁ ἀνὴρ, φιλτάτη μου παιδίσκη, ἔχει ἄλλην νὰ ἐκπληρώσῃ ἀποστολήν· δὲν δύναται νὰ ζῇ κατὰ πάσαν στιγμὴν ὡς ῥαψωδὸς ἢ ποιμὴν. Εἶναι ὑπόχρεως νὰ ἐξοδεύῃ τὴν ἐνεργητικότητά αὐτοῦ εἰς τὴν πάλιν ἢν τῷ παρασκευάζει ἡ κοινωνία. Λοιπὸν δύναμαι ἐγὼ, ὁ ἄλλοτε αὐλικὸς τῶν Βερσαλλιῶν καὶ τοῦ Τριανῶν, νὰ ἔρπω ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς ἀθλιότητος ταύτης, ἔχων πλησίον μου ἕνα χρυσοῦραν, χθὲς μὲν ῥακενδύτην ἐπικίτην καὶ σήμερον πλούσιον δεσπότην ; ἐξορίσθεις εἰς τὸ Μεξικόν, ἐπεθύμουν νὰ εἶχα τὴν δύναμιν νὰ εὐχαριστῶ πάσας μου τὰς φαντασιοπληξίας, ὡς οἱ βασιλῆες οἱ ἐκεῖνοι ἱσπανοὶ, οἵτινες ζῶσι σατραπικῶς, ἔχοντες πόλεις ἐκ παλατιῶν, λαὸν ἐκ δούλων, καὶ στόλον ἐκ πλοίων χρυσοπλήρων. Ὅχι ! εἰς εὐγενεῖς, ἀνδρείας καὶ θελήσεως εὐμοιρῶν, δὲν ἀρμύζει νὰ ἀποζῇ ὡς ποιητῆς, νοσοκομούμενος ἐντὸς τῶν τόπων τούτων, ἐνθα οἱ χεῖμαρροι αὐτοὶ βρίθουσιν ἀπὸ ἄμμου χρυσῆν.

— Ὡ ! Γοντράν, καὶ σὺ ἀφίνεις ἤδη τὰς ἐλπίδας σου νὰ κυματίζουν καὶ ν' ἀποπλυνῶνται εἰς χιμαίρας ! τῷ λέγει ἡ Ἐλισάβετ.

— Κυρία, ἀπαντᾷ βαρβάρως ὁ εὐγενὴς, ῥίπτων μετ' ἀγχαντικῆς τῷ ἄκρον τοῦ σιγάρου του

κατὰ γῆς, εἶναι εὐκολον εἰς μίαν γυναῖκα, μὴ ἔχουσιν εὐγενὲς αἷμα εἰς τὰς φλέβας τῆς, νὰ ἐμμένῃ εἰς τὴν ταπεινὴν ταύτην ὑπερβῶν ὁποῖαν ὑφίσταμεθα ἐδῶ !

Αἱ λέξεις αὗται αἱ τοσοῦτον σκληραὶ, κατέστησαν ὑγρὸν τὸ βλέμμα τῆς νεάνιδος, ἥτις, διὰ τοῦτο, τῷ ἀπεκρίθη μετὰ σιγαλοτάτης καὶ τρεμούσης ἐκ συγκινήσεως φωνῆς.

— Οὐδέποτε μὲ διέφυγεν ἐκ τῆς μνήμης, Γοντράν, ὅτι εἶμαι θυγάτηρ ἐμπορίου, καὶ ὅτι μόνῃ ἡ εὐθύτης σου καὶ ἡ γενναιοψυχία σου σὲ ὤθησαν ὅπως, προσφέρων μοι τὴν προστασίαν σου, μοὶ χορηγήσης καὶ τὸ εὐγενὲς ὄνομά σου.

— Πτωχή μου θυγάτερ ! μ' ἀποδίδεις ἀρετὰς τραγωδιῶν, ὧν εἰμὶ ἀνίκανος, λέγει ὁ Κ. Φαβιέρ ὁρμῶν εἰς ἀπειρον γέλωτα, καὶ ἐξκπλούμενος ἐπὶ τινος ἀνακλιντροῦ. Εἰσέτι δὲν ἐγνώρισες τὸν κόμητα Γοντράν, ἐὰν πιστεύης ὅτι σὲ ἐνυμφεύθη ὅπως προμηθεύσῃ ὕλην δράματος πρὸς τὸν ἀρχαῖον αὐτοῦ συνάδελφον, τὸν Κ. Φλωριάν, τὸν λοχαγὸν τῶν λοχσοφόρων. — Εἶναι κακὸν νὰ ἀστειεύεσαι ἐπὶ τοιοῦτου ἀντικειμένου, τῷ λέγει μετ' ὀδύνης ἡ Ἐλισάβετ. Δὲν εἶσαι πλέον ὁ αὐλικὸς τῶν Βερσαλλιῶν πρὸς τὴν λοιπὴν νὰ ἐρυθρίῃς διὰ τοσοῦτον εὐγενῆ πράξιν, τὴν ὁποῖαν θεωρεῖς γελοῖαν, καὶ ἀξίαν ἀστεϊότητος καὶ ἐμπαιγμοῦ ; ὦ ! οἱ σαρκασμοὶ σου οὐδέποτε ἔσονται ἱκανοὶ νὰ ἀφαιρέσωσι ἀπὸ τῆς καρδίας μου τὴν μνήμην τῆς νυκτὸς ἐκείνης καθ' ἣν μ' ἐφάνης ὡς τις σωτὴρ μου ἄγγελος !

— Ἄλλ' ἄγγελος παρωδημένος, Ἐλισάβετ, διακόπτει ὁ Γοντράν. — ὦ ! πόσον ἤσουν τότε ὠραῖος, ἐξηκολούθησεν ἐκείνη, ὅτε μὲ σπινθηροβόλους τοῦς ὀφθαλμοὺς, καὶ τὴν φωνὴν διατρέμουσαν ἐκ τῶν ἀπειλῶν ἐναντίον τῶν περιϋδρισάντων με κατὰ τὸν χορὸν ἐκείνον ἀνάνδρων, μὲ ὑπεστήριξες εἰς τὸν βραχίονά σου καὶ μὲ ἐξησφάλισες διὰ τοῦ μειδιάματός σου ! — Σιώπα τώρα ! προσπαθεῖς παντελῶς νὰ μὲ ἀναδείξῃς ἥρωα μυθιστορίας ἀπέκαμα πλέον νὰ σὲ κρύπτωμαι, καὶ ἰδοὺ ἔχω τὴν ἐπιθυμίαν ἤδη νὰ σὲ εἶπω σήμερον ὅλην τὴν ἀλήθειαν. — Πῶς ! ἀνέκραξεν ἡ Ἐλισάβετ πλήρες δακρύων φέρουσα τὸ πρόσωπον, εἶναι λοιπὸν ψεῦδος ἡ φοικώδης ἐκείνη ἐπιβουλὴ τῆς ὁποίας ὑπῆρξα τὸ θῦμα ;

— Ὅχι, βεβαίως, ὑπέλαβεν ὁ Γοντράν. Δύο ἄρχοντες καὶ εἰς μέγας κτηματίας ἀνεκάλυψαν τὸ ὠραιότερον κόσμημα τοῦ καταστήματος τοῦ πατρὸς σου, τοῦ βασιλέως τούτου τῶν χρυσοχῶν τῆς πόλεως. Τὸ κόσμημα τοῦτο ἦσο σὺ, Ἐλισάβετ ἀντὶ δὲ νὰ ἔλθουν εἰς συμπλοκὴν ὅπως ἀποφασισθῇ εἰς τίνα θέλει προσγίνει ἡ τιμὴ τῆς μαγευτικῆς ταύτης κατακτήσεως, εὐχαριστήθησαν νὰ παίζουσαν εἰς τοὺς κύβους τὴν θυγατέρα τοῦ χρυσοχόου, ὅστις μόλις ἐγνώριζε τὰ πρόσωπα καὶ ὀνόματά των. Ὁ κτηματίας ἐκέρδησε, οἱ δὲ δύο ἀντίπαλοί του τὸν ἐβόηθησαν δικαίως εἰς τὰς ἐρωτικὰς καταδιώξεις του. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἠδυνήθη νὰ

ἐπιτύχῃ νὰ τὸν ἐρασθῇ, εὐχαριστήθη νὰ σὲ ἀπαγάγῃ καὶ ὀδηγήσῃ εἰς τὴν μικρὰν τοῦ οἰκίαν. — Καὶ ἐκεῖ προσετίμησα νὰ ἀποθάνω ἐκ τῆς πείνης μάλλον, ἢ νὰ ἐγγίσω τι ἐκ τῶν ὀλεθρίων ἐκείνων φαγητῶν καὶ ποτῶν, ἐπὶ τῶν ὁποίων ὁ ἄθλιος ἐστηρίζετο ἀναμφιβόλως ὅπως ἀπατήσῃ τὸ λογικόν μου καὶ νικήσῃ τὴν σωφροσύνην μου, ὡς ἔλεγε, ἀνέκραξεν ἡ νεάνις, φρίσσουσα εἰς τὴν τοιαύτην ἀνάμνησιν. Ἀλλὰ καὶ ἑτέρα μοὶ ἐπετέθη ἐνέδρα, ὅπου καὶ ἐνέπεσα. Εἰς τῶν ὑπηρετούντων με, μετ' ἐμπαικτικοῦ σεβασμοῦ, θεραπόντων, προσεποιήθη ὅτι δῆθεν ἐλάμβανεν εὐσπλαγχνίαν δι' ἐμὲ, καὶ μὲ προέτεινε ὅτι, ἐὰν ἤθελον νὰ ὑπογράψω μίαν ἐκθεσιν καταμνηνυτικὴν πρὸς τὸν βασιλέα, ἦτο πρόθυμος νὰ τὴν διαβιβάσῃ εἰς τὴν Μεγαλειότητά Του. Ὁ τρόμος μὲ εἶχε καταστήσει τρελλὴν, καὶ ἐμπιστευθεῖσα εἰς τὴν εὐσπλαγχνίαν τοῦ δεσμοφύλακος τούτου ὑπέγραψα τυφλῶς τὸν χάρτην ὃν μὲ παρουσίασεν.

— Τοῦτο ἦτο ἀληθὲς μηχανορραφία τοῦ Σκαπίνου, τῇ λέγει ὁ Κ. Φαβιέρ. Σέ ἐκαμε νὰ ὑπογράψῃς τὴν κατάταξίν σου εἰς τὴν Ὀπερα, διὰ τῆς ὁποίας ἀπηλλάττετο τοῦ λοιποῦ τῆς πατρικῆς σου ἐξουσίας.

— Λοιπὸν, ὅτε ὁ πατήρ μου ὑπῆγε νὰ ἱκετεύσῃ τὸν πρῶτον εὐγενῆ τῆς αὐλῆς, ἀπεδιώχθη ὡς ὑπηρέτης. Τῷ ἐπεδείχθη ἡ ὑπὸ τὸν ὀλεθριὸν ἐκείνον χάρτην ὑπογραφὴ μου ἔγινεν ἔξω φρενῶν. Μάτην ὤμνουν ὅτι ἦτο βέβαιος περὶ τῶν ἀρετῶν τῆς θυγατρὸς του, καὶ ὅτι ἡ ὑπογραφὴ αὕτη μοὶ ἀφηρέθη διὰ βίας ἢ ἀπάτης· ἐκείνοι τὸν περιέπαιζον ! ἀπολέσας δὲ πᾶσαν ἐλπίδα, μετέβη ἐκ τῶν παρακλήσεων εἰς τὰς ὕβρεις. Τὸν ἠπειλήσαν ὅτι θέλει ἐπισκεφθῇ τὴν Βαστίλλην ἐὰν δὲν σιωπήσῃ, καὶ δύο ὑπηρετὰι τὸν ρίπτουν ἔξω τῆς θύρας τοῦ οἰκήματος. Οὐδέποτε μὲ ἐρώτησες, Γοντράν, περὶ τῶν λεπτομερειῶν τούτων τῆς φοικτῆς ταύτης σκηνῆς, ἀλλὰ σήμερον θέλω τὰ πάντα νὰ μάθῃς, διότι οἱ λόγοι σου μοὶ ἐμπνέουσιν τὸν φόβον, ὅτι ὡς πρὸς τὸ ἀντικείμενον τοῦτο διασώξεις ἀμφιβολίας τινὰς ὑβριστικὰς δι' ἐμέ.

— Τί σημαίνει τὸ παρελθόν ! τῇ λέγει ὁ Κ. Φαβιέρ. Δὲν σὰς ζητῶ ποσῶς λόγον περὶ αὐτοῦ, Κυρία, διότι τὸ ἐξέλεξα μὲ κεκλεισμένα τὰ ὕμματα. — ὦ ! Γοντράν, μὲ νομίζεις λοιπὸν ἔνοχον ; ἀνέκραξεν ἡ Ἐλισάβετ ὡχρὰ ὡς ὁ θάνατος καὶ σφίγγουσα τὸν βραχίονα τοῦ συζύγου τῆς ἐνόμισες ὅτι ἐκάλυψες τὸ σφάλμα μιᾶς νεάνιδος χορηγήσας αὐτῇ τὸ εὐγενὲς ὄνομά σου, ἢ μάλλον ὅτι ἐπροστάτευσας τὴν ἀπειλουμένην τιμὴν τῆς ; ἀπάντησον ! ἀπάντησον !

— Τί μὲ μέλει διὰ τὸ παρελθόν ! ἐπανέλαβε ψυχρότατα ὁ Γοντράν. — ὦ ! ἀλλ' εἶναι τρομερὸν τοῦτο ! λέγει ἡ δυστυχὴς γυνὴ, συστρέφουσα τὰς χεῖρας, καὶ ἠδυνήθη νὰ διατηρήσῃ ἐπὶ τόσα ἔτη ἐν τῷ μυθῷ τῆς καρδίας σου τὴν ὑβριστικὴν ταύτην δι' ἐμὲ ἰδέαν, ἠδυνήθη νὰ μοὶ προσελάσῃ, νὰ μὲ ὑποστηρίξῃς ἐπὶ τοῦ βραχίονός σου καὶ ἐνώπιον πάντων νὰ μὲ ἀποκαλῇς κυρίαν Φαβιέρ ! ὦ !

ὄχι, ταῦτο εἶναι ἀδύνατον! καὶ εὐγενὲς καὶ ὑπερήφανος; εἶσαι, ὥστε δὲν ἠδύνασο νὰ συνδέσῃς τὴν ὑπαρξίν σου μετὰ γυναῖκας ἐν αἰσχύνη ζήσας! ἂν ὅμως πραγματικῶς ἀμφιβάλλης, ἀκουσόν μου λοιπόν, κύριε, καὶ ὀρκίζομαι εἰς τὸν Θεόν, νὰ ἀπολιθώσῃ ἐν τῷ ἅμα τὴν καρδίαν τῆς μικρᾶς μου Ἀλίσκης, τὴν καρδίαν τοῦ τέκνου μας, Γοντράν, ἐὰν δὲν σὲ εἶπω τὴν ἀλήθειαν. Ὁ ὅρκος οὗτος σὲ πείθει, σὲ ἀρκεῖ, ἢ μὲ ὑποθέτετε τοσοῦτον ἱκανὴν ὥστε νὰ ψεύδωμαι καὶ ἐνώπιον τοῦ Πλάστου; προσέθετε μετὰ συντετριμμένης ἐκ τῶν λυγρῶν φωνῆς.

Ὁ ἐξόριστος ἀπήντησε μεθ' ὕψους βεβαρυμένου καὶ ἀφρημένου.

— Ἀποδίδω τὴν τυφλοτέραν εἰς ὅλους σου τοὺς λόγους πίστιν, Ἐλισάβετ! ἀλλὰ τὸ παρελθὼν εἶναι δι' ἐμὲ μηδαμινόν!

— Καλὰ, Γοντράν, ἰδοὺ τί συνέβη κατὰ τὴν αὐτὴν ἐσπέραν, καθ' ἣν τοσοῦτον σκληρῶς ἀπώθησαν τὸν πατέρα μου.

(Ἀκολουθεῖ.)

Η ΜΕΤΑΝΟΙΑ.

ΔΙΗΓΗΜΑ.

(Συνέχεια, ὅρα φυλ. 24.)

Α. ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΦΙΛΟΥ.

— Ἀκούσατε, Κυρία, διέκοψεν ἡ Ροζαλία μετὰ συγκινήσεως καὶ φωνῆς ἠλλοιωμένης, δὲν θέλω νὰ σᾶς προσβάλω, πλὴν σᾶς λέγω ὅτι ὁ τρόπος οὗτος μ' εἶναι ἀπεχθής. Νὰ καθάπτεσθε τῶν ἡθῶν καὶ τῆς υπολήψεως τῶν νεανίδων τούτων διὰ μόνον τὸν λόγον ὅτι εἶναι πτωχαί, εἶναι πράξεις ἀναξία καὶ κακότητος. Ἀστενεύετε, τὸ πιστεύω, ἀλλὰ ἡ συκοφαντία δὲν εἶναι ἀστεϊσμός χαρίεις. Κατ' ἐμὲ ἡ πενία παριστᾷ μὲν τὰς στερησεις, τὴν δυστυχίαν συνεχῶς, ἀλλ' ὑποθέτει τὴν ἀρετὴν, τὴν γενναϊότητα καὶ τὴν τιμὴν.

— Μικροῦλά μου, ὁμιλεῖς μετὰ συντριβῆς, ὡς καλογορεῖται, εἶναι ὥραία ἡ μικρὰ διδασχὴ σου. Τὴν εἶπες καταλλήλως καὶ θαυμαστὰ, καὶ ἔπειτα τὸ μέγα προτέρημά της εἶναι ὅτι ἦτο σύντομος. Μὲ ἤρρεσε πολὺ τῇ ἀληθείᾳ, καὶ δὲν σὲ ἀντιλέγω· ἀλλ' ἓνα μόνον λόγον θὰ σὲ εἶπω· ὅταν μάθης τὸ τι συμβουλεύει ἡ πτωχία εἰς τὰς γυναῖκας, καὶ τι παρακινεῖ τοὺς ἄνδρας νὰ πράττουν, θέλεις κύπτει ἐνώπιόν της μὲ πολὺ ὀλιγώτερον εἶδος. ὦ! ἄφες νὰ παρέλθῃ κἀνὲν ἔτος μετὰ τὴν ὑπανδρείαν σου, καὶ ἀφοῦ περάσῃς ἓνα χειμῶνα ἐν μέσῳ τοῦ κόσμου, θέλομεν μετρήσῃς μαζὴ πόσας ἀπὸ τὰς ὥραιας πλάνας σου θὰ σὲ μένουν.

— Ἀ! Ὅσέ μου! ἐφώνησεν αἰφνὴς ἡ κυρία Καρολομάγνη, ποῖος εἶναι αὐτός ὁ ἀστεϊσμός, ὅστις ἐρχεται πρὸς ἡμᾶς;

— Εἶναι ὁ πατὴρ τοῦ Κ. Σαμπανῆ, ἀπήντησεν ἡ Ροζαλία μετ' ἀξιοπρεπείας.

Ἡ Ροζαλία ἐχαίρετσε τὴν Κ. Καρολομάγνη, καὶ μετέβη εἰς προαπάντησιν τοῦ Κ. Σαμπανῆ, ἢ μάλλον τοῦ μπάριμα Σαμπανῆ, ὅπως τὸν ἔλεγον εἰς ὅλα τ' ἄλλα μέρη, πλὴν τῆς Κ. Βανδεμιέρη καὶ τῆς μνηστῆς τοῦ υἱοῦ του.

Ἡ Κ. Καρολομάγνη ἔμεινεν ἀκίνητος εἰς τὴν θέσιν της στιγμᾶς ἔτι τινάς, καὶ δὲν ἐμακρύνθη εἰμὴ ἀφοῦ εἶδε τὸν μπάριμα Σαμπανῆ διαβάντα τὸ δρόφρακτον τοῦ κήπου, καὶ ἀφοῦ ἀνέκραξε μετ' ἄκρας ἐκπλήξεως.

— Τοιοῦτος παραδόξος κύριος, πατὴρ ἐνὸς πράκτορος τῶν συναλλαγμάτων!

Β'. ΤΟ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΗΜΑ.

Ὁ κύων, ὅστις ἐφύλαττεν εἰς τὴν αὐλήν, εἶδε τὸ δρόφρακτον τοῦ κήπου ὑπνεωγμένον, ἐφαντάσθη νὰ διασκεδάσῃ δι' ἐνὸς ἐν τῷ κήπῳ περιπάτου, καὶ ἠῆλθες ν' ἀκολουθήσῃ μετὰ νωχελείας τὰ βήματα τοῦ νεωστὶ ἐλθόντος.

— Καλημέρα, μικρά μου νόμφη, εἶπεν ὁ Κ. Σαμπανῆ, προσερχόμενος εἰς τὴν Ροζαλίαν, ἔχω τὴν ἄδειαν; ἐπρόσθεσεν ἐκτεινὼν τὰ χεῖλη του.

Ἡ Ροζαλία τῷ προέτεινε τὸ μέτωπόν της, ἀλλὰ κατὰ τὴν συνήθειάν του ἐπέθεσεν ἐν ἡχηρὸν φίλημα ἐφ' ἐκάστης τῶν παρειῶν τῆς κόρης.

Ἀφοῦ ἐρώτησαν περὶ τῆς ἀμοιβαίας υγείας των, ἡ Ροζαλία καὶ ὁ μέλλων πενθερός της ἤλθον εἰς τὸ μέρος ὅπου ἐκάθητο, βεβουλισμένη εἰς ὑπνωσιν, ἡ Κ. Βανδεμιέρη. Μετὰ τὰς συνήθεις προσήσεις ἐκάθησαν ὅλοι ἐν κύκλῳ, ὁ Κ. Σαμπανῆ ἔλαβε θέσιν ἐπὶ χθαρμαλοῦ τινος σκίμποδος ἀπέναντι τῶν δύο κυριῶν, καὶ πρὶν νὰ προσφέρῃ λέξιν, ἔβαλε τὸν πῖλόν του μετὰ τῶν κνημῶν του, καὶ ἔρριψε μεγαλοπρεπῶς ἐκ δεξιῶν καὶ ἐξ ἀριστερῶν τὰς ἄκρας τοῦ πελωρίου ἐπενδύτου του. Τὸ σκηνικὸν τοῦτο κίνημα δὲν ἐλάνθανε τὸν κύνα, ὅστις ἤλθεν ἀθρόμβος νὰ πολλαπλασιάσῃ τὸ σύμπλεγμα τοῦτο τῶν λογικῶν ὄντων, ἐξαπλώνων τὴν ἀκηδαν του ἐπὶ τοῦ λαμπροῦ τάπητος, τὸν ὅποιον ὁ Κ. Σαμπανῆ εἶχε τὴν ἀλαζόνα ἀδυναμίαν νὰ θεωρῇ ὡς τὸν πλοῦτον τῆς ἐνδυμασίας του.

Ὁ Κ. Σαμπανῆ τέλος ἤρχισε τὴν ὁμιλίαν του.

— Ὡς σᾶς ἔλεγα λοιπόν, ὁ υἱός μου ἤθελε νὰ σᾶς γράψῃ. Τί ἀνάγκη εἶναι νὰ γράψῃς; δὲν εἶμαι ἐδῶ ἐγὼ διὰ νὰ κάμω τὴν παραγγελίαν σου, τὸν εἶπα· θὰ λάβω τὴν εὐχαρίστησιν καὶ τὴν τιμὴν νὰ προσφέρω τὰ σεβάσματά μου εἰς τὰς κυρίας.

— Σὰς βλέπομεν εὐχαρίστως, Κ. Σαμπανῆ, εἶπεν ἡ Κ. Βανδεμιέρη μετὰ ψυχρότητος, ἀλλὰ ἐπὶ ποίας ὑποθέσεως ἐπιθυμεῖ νὰ με γράψῃ ὁ υἱός σας;

— Ἰδοὺ καὶ ἤλθομεν εἰς τὴν ἀληθῆ ὑπόθεσιν τῆς ἐπισκέφώς μου, ἀπήντησεν οὗτος μετὰ μείζονος ἀληθείας, ἡ εὐγενείας. Προσοχή! πρόκειται νὰ τὰ εἶπω ὅλα καὶ νὰ μὴ λησμονήσω τίποτε, ἄλ-